

ΑΠΟΘΗΝΚΗ

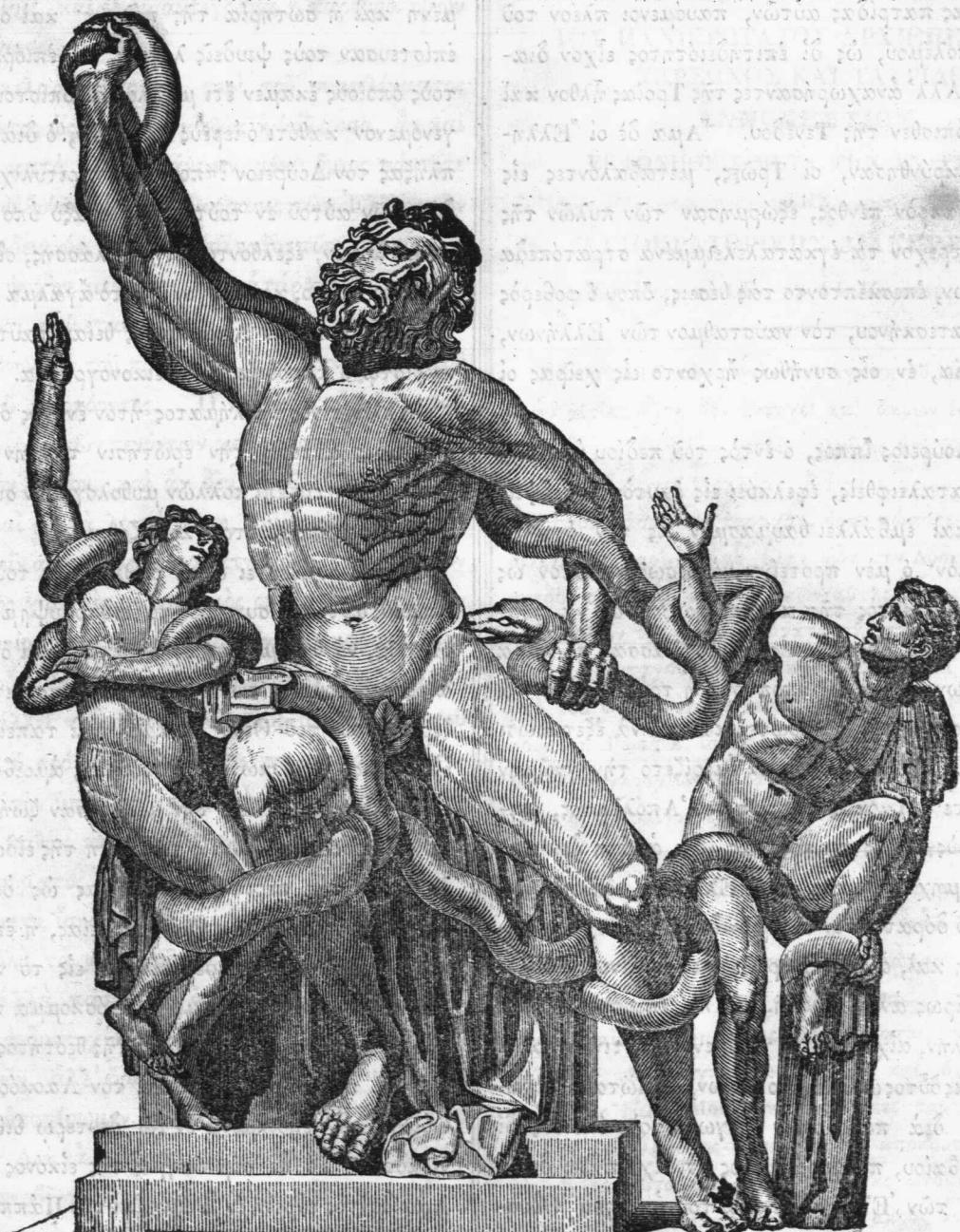
ΤΩΝ

ΟΦΕΛΙΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΝΟΝ ΠΝΩΣΕΩΝ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. 1848.

ΑΡΙΘ. 15.

Ο ΔΑΟΧΟΩΝ.

Ο ΛΑΟΚΟΩΝ.

Μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς Ἰλίου, οἱ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες ἡττώμενοι, καὶ ὑπὸ τῆς βουλῆς τοῦ Διὸς ἀποκρυσθέντες, συμβουλῇ τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασσαν ξύλινον ἵππον, πελώριον τὸ μέγεθος, τὸν ἐπικληθέντα Δούρειον ἵππον. Ἐνδον δὲ αὐτοῦ ἐνέχρυψαν τάγμα ὀλόκληρον γενναίων μαχητῶν, καὶ μετὰ τῶντα πρόσεποιήσαν, ὅτι ἀπέρχονται εἰς τὰς μακρὰν κειμένας πατρίδας αὐτῶν, παυόμενοι πλέον τοῦ ἀνωφελοῦς πολέμου, ὡς δὶ ἐπιτηδειότητος εἶχον διαθρυλήσει. Ἀλλ' ἀναχωρήσαντες τῆς Τροίας ἦλθον καὶ ἐναυλόχουν ὅπισθεν τῆς Τενέδου. Ἄμα δὲ οἱ Ἑλληληνες ἀπεμακρύνθησαν, οἱ Τρωες, μεταβάλλοντες εἰς χαρὰν τὸ μακρὸν πένθος, ἔξωρμησαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, διέτρεχον τὰ ἐγκαταλειλειμμένα στρατόπεδα τῶν Ἑλλήνων, ἐπεσκέπτοντο τὰς θέσεις, ὅπου διοθερὸς Ἀχιλλεὺς κατεσκήνου, τὸν γαύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὰ πεδία, ἐν οἷς συνήθως ἥρχοντο εἰς χεῖρας οἱ στρατοί.

Ἀλλ' ὁ Δούρειος ἵππος, ὁ ἐντὸς τοῦ πεδίου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταλειφθεὶς, ἐφελκύει εἰς ἑαυτὸν τὰς ὄψεις ἀπάντων, καὶ ἐμβάλλει θυμασμὸν εἰς τὸν δρῶντα Τρωϊκὸν λαὸν· ὁ μὲν προτείνει νὰ θέσωσιν αὐτὸν ὡς τρόπαιον νίκης ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως· ὁ δὲ νὰ πυρπολήσωσιν, ἢ νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὸ παράτῶν πολεμίων δῶρον ὡς ὕποπτον, ἢ τούλαχιστον νὰ διατρυπήσωσιν αὐτοῦ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ νὰ ἔξετάσωσι τί περιεῖχεν. Τὸ πλῆθος ἂπαν ἐμερίζετο τὴν γνώμην εἰς δύο, ὅπότε δι Λαοκόδων, Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιπλήττων τοὺς ἴδιους συμπολίτας, ὅτι ἀκόμη δεν κατενόουν τὰ μηχανεύματα τῶν Ἑλλήνων, ἐπληξεῖ θαρρέως διὰ τοῦ δόρατος τὸν ὀλέθριον ἵππον· ἡ μεγάλη μηχανὴ ἐσείσθη καὶ, ἀν ἐσυγχώρει τὸ πεπρωμένον, ὁ δόλος ἦθελεν ἐγκαίρως ἀνακαλυφθῆ. Ἀλλ' ἐπέστη ἔξαιρψης νεανίας Ἐλληνης, αὐχμάλωτος γενόμενος ὑπό τινων ποιμένων ὄνεινίας οὗτος ὠνομάζετο Σίνων, δολιώτατος ἀπατεών, ὅστις διὰ πανούργων λόγων, τοὺς ὄποιους δὶ δῆκαν ἐπεβεβαίου, προσποιούμενος ὅτι εἶχε πάθει δεινὰ παρὰ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἔνεκα τοῦ ἀπίστου Ὁδυσσέως, ἐπεισεὶς τοὺς Τρώας, ὅτι ὁ ἵππος ἐκεῖνος κατεσκευα-

σθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρὸς καταπράῦνσιν τῆς παρωργισμένης Ἀθηνᾶς καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτῆς, διὰ τὴν ὅποιαν δὲ Ὁδυσσεὺς ἐπράξεν ἱεροσυλίαν, ἀρπάσας ἐκ τῆς Τροίας τὸ Παλλαδίον· προσέθηκε δὲ ὁ νεανίας, διὰ κατεσκεύασαν αὐτὸν τὸν ἵππον οὕτως ὑπερμεγέθη, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἐνθα ἦθελεν ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ παρὰ τοῦ Ὁδυσσέως ὑπεξαιρεθέντος Παλλαδίου, εἰς τὸ ὄποιον ἐκείτο ἡ εὔμαρμένη καὶ ἡ σωτηρία τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν Τρωες ἐπίστευσαν τοὺς ψευδεῖς λόγους τοῦ ἐπιόρκου Σίνωνος, τοὺς ὄποιους ἐκάμεν ἔτι μᾶλλον ἀξιοπίστους τέρας ἐπιγενόμενον· καθότι δὲ ιερεὺς Λαοκόδων, διὰ τοῦ δόρατος πληξεῖς τὸν Δούρειον ἵππον, εἶχε περιτυλιχθῆ μετὰ τῶν δύο μηνῶν αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὑπὸ δύο ὑπερμεγέθων ὄφεων, ἐξελύθονταν τῆς θαλάσσης, οἴτινες, καθὼς ἐπράξαν τοῦτο, κατέφυγον ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· τὴν δὲ κατὰ τοῦ Λαοκόδοντος θείαν ταύτην ἐκδίκησιν παριστά ἡ παροῦσα ἡμῶν εἰκονογραφία.

Ἀλλὰ τίνος ἐγκλήματος ἦτον ἔνοχος δι Λαοκόδων, ἢ οἱ παιδες αὐτοῦ; τὴν ἐρώτησιν ταύτην δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τις ἐπὶ πολλῶν μυθολογικῶν συμβάντων, ἐν οἷς ὁ δίκαιος φαίνεται κολαζόμενος.

Συχνὰ συμβαίνει ὥστε δι Θεὸς διὰ τοὺς ἀγνώστους σκοποὺς αὐτοῦ νὰ συγχωρῇ τὸ νὰ ὑποκύψῃ μὲν ἡ ἀρετὴ ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ θριαμβεύσῃ δὲ ἡ κακία· καὶ ὁ μὲν Χριστιανὸς ἐπὶ τούτων τῶν συμβεβηκότων σέβεται τὰς ἀνεξερευνήτους τοῦ Θεοῦ βουλὰς, καὶ ταπεινῶς πείθεται εἰς αὐτὰς, γινώσκων ὅτι αἱ ἀληθεῖς ἀμοιβαὶ καὶ ποινai εἶναι ἀποκείμεναι εἰς τὴν μέλλουσσαν ζωήν. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι, θεοβισμένοι εἰς τὰ σκότη τῆς εἰδωλολατρείας, ἔθεωροι τὰς περιπτώσεις ἐκείνας ὡς δείγματα τῆς κατὰ περίστασιν τῶν Θεῶν ἀδικίας, ἢ ἐπίστευον, διὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀθιωτής δὲν ἔξηρκε εἰς τὸ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν γινόμενον πρόσκομμα καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δλῶς ἀποκρύφους βουλὰς τῆς θεότητος.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Λαοκόδοντα ὑπὸ τοῦ Οὐργιλίου πεποιημένα ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῆς Αἰνειάδος. Τὸ δὲ σύμπλεγμα τῆς εἰκόνος ταύτης τοῦ Λαοκόδοντος εὑρέθη ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τοῦ Πάππα Ιουλίου 6'. Ὁ Πλίνιος (ἐν φυσικ. ιστορ. 6.βλ. 36) διηγεῖται,

ὅτι ἐν σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόντος ὑπῆρξεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ αὐτοκράτορος Τίτου, ὑπερβαῖνον κατὰ τὴν τελειότητα πᾶν ἀριστούργημα γλυπτικῆς καὶ γραφικῆς τέχνης. Προσθέτει δὲ ὅτι τρεῖς ἔξοχοι γλύπται συνάμα ἔγλυψαν αὐτὸν, καὶ οἱ τρεῖς Ῥόδιοι, ὃν τὰ ὄντα εἶναι Ἀγήσανδρος, Πολύδωρος καὶ Ἀθηνόδωρος. Τὸ δὲ ἐν Ῥώμῃ θαυμαζόμενον τώρα σύμπλεγμα εἴναι αὐτὸν ἔκεινο, τὸ διόποιον δὲ Πλίνιος ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Τίτου εἶχεν ἴδει, καὶ ἐξ οὗ ἀντεγράφη ἡ παροῦσα ἡμῶν εἰκονογραφία.

Οὐδὲ Βικελμάνος γράφει περὶ τοῦ συμπλέγματος τοῦ Λαοκόντος ὡς ἐφεξῆς « καθὼς ἡ θάλασσα, ἀν καὶ ἔξαγριοῦται κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, μένει δμως πάντοτε ἡσυχος ἐν τῷ βυθῷ, οὕτως ἡ ἐκφρασις τῶν Ἑλληνικῶν εἰκόνων ἀποδεικνύει πάντοτε μεταξὺ τῶν τρικυμιῶν τῶν παθῶν ψυχὴν μεγάλην καὶ ἀτάραχον· τοιαύτη ψυχὴ τῷ ὅντι φαίνεται μεταξὺ τῶν σκληροτέρων θασάνων οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀλλ’ ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος τοῦ Λαοκόντος. Οὐ παρατηρούμενος σπασμὸς ἐπὶ πάντων τῶν τενόγυτων καὶ μυόνων τοῦ σώματος, καὶ τὸν ὁποῖον, καὶ ἀν δὲν ἀποθλέψωμεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη, νομίζομεν ὅτι αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, δταν παρατηρῶμεν τὴν ἐπίπονον συστολὴν τῆς γαστρὸς, ὁ σπασμὸς οὗτος δὲν ἐκδηλούται διὰ οημείου τινος ὄργης, οὔτε ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, οὔτε ἐν τῇ σχηματονομίᾳ τῶν μελῶν. Αὐτὸς δὲν ἐκβάλλει τρομερὰν φωνὴν, ὡς ὁ Λαοκόν τοῦ Οὐργιλίου· ὁ τρόπος δι᾽ οὗ ἀνοίγει τὸ στόμα δὲν συγχωρεῖ τοιαύτην ὑπόθεσιν· ἀλλ’ εἶναι μᾶλλον ἄγχων στεναγμὸς, καθὼς περιγράφει αὐτὸν ὁ Σαδολέτος· ἡ δύνη τοῦ σώματος καὶ ἡ σταθερότης τῆς ψυχῆς ἐκφράζονται μετὰ ἵστησις ἰσχύος καὶ ἰσοσταθμούνται οὕτως εἰπεῖν εἰς δλα τὰ μέρη τῆς εἰκόνος. Πάσχει μὲν ὁ Λαοκόν, ἀλλὰ πάσχει ὡς ὁ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους· καὶ ἡ δυστυχία αὐτοῦ εἰσχωρεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας ἡμῶν, ἀλλ’ δμως ἡδέλομεν ἐπιθυμήσει νὰ ἥτο δυνατὸν νὰ ὑποφέρωμεν αὐτὴν καὶ ἡμεῖς, ὡς ὁ γενναῖος οὗτος ἀνήρ. Διὰ νὰ ἐκφράσῃ τις ψυχὴν οὕτω μεγάλην, πρέπει νὰ ὑπερβῇ τὰ δράμα τοῦ φυσικοῦ κάλλους, πρέπει δὲ καλλιτέχνης νὰ ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἰσχὺν ἐκείνην τῆς

ψυχῆς, τὴν ὥποιαν θέλει νὰ ἐντυπώσῃ ἐπὶ τοῦ λίθου. Ἡ Ἐλλὰς ἐγένετο πολλοὺς ἀνδρας οἵτινες, ὡς ὁ Μητρόδωρος, ὑπῆρξαν συνάμα καὶ φιλόσοφοι καὶ καλλιτέχναι. Διότι ἡ φιλοσοφία ἐσοήθει τὴν τέχνην καὶ ἐπεχεεν εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς ψυχὴν ἀνωτέρων τῆς κοινῆς.

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΧΕΡΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΙΔΟΣ

INNOCENTIΟΥ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙΝ

ΤΗΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ.

Ἐρ Πετρουπόλει, τῇ 14 Μαρτίου, 1848.

ΉΚΟΥΣΑΤΕ τὴν φωνὴν τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν Μονάρχου. Άνευ αἰτίας αὕτη δὲν ἀντηχεῖ ἀπ’ ἄκρων ἔως ἄκρων τῆς πατρίδος. Ἐν μέσῳ γενικῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας πνεῦμα πονηρὸν ἐξαίφνης ἐνσκῆψιν, διήγειρε τρικυμίαν ἀγριωτάτην παρὰ πάσας τὰς ταραχάς, ὅσας πώποτε ὑπέσησαν Βασίλεια καὶ Λαοί. Καθ’ ὅλην ἡδη τὴν Δύσιν δὲν ὑπάρχει σχεδὸν οὐδὲ εἰς ἐκ τῶν λαῶν αὐτῆς, ὅστις δὲν ἐπειράθη καθ’ ἐκατὸν τῆς φοβερᾶς ἀνατροπῆς τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας. Πανταχοῦ δάκρυα, καὶ αἴματα, καὶ πῦρ! Μόνη ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγαλυνθείσα, καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ περιφρουρούμενη Ρωσσία ἴσταται, ὡς ὅρος Σιώρ, ἀκλόνητος ἐν μέσῳ παγκοσμίων ταραχῶν. Ἀλλ’ εἶναι ἄρα δυνατὸν, ὥστε οἱ ἐχθραίνοντες καὶ φθονοῦντες αὐτὴν νὰ μὴν ρίψωσιν ἐπ’ αὐτῇ τὰ πειναλέα βλέμματά των; καὶ ὥστε ἡ κακία αὐτῶν καὶ ἡ πανουργία νὰ μὴν μεταχειρισθῶσιν ὅλας τὰς δυνάμεις των καὶ τὰ μέσα, διὰ νὰ ἐξασθενίσωσι τὸν Γίγαντα, ὅστις πρὸ τριάκοντα ἑτῶν μόνος αὐτὸς συνέτριψε τὰς κατ’ αὐτοῦ συνενωθείσας δυνάμεις εἴκοσιν ἑθνῶν, καὶ νῦν ἡδη μόνος αὐτὸς ἴσταται ἐπὶ τῆς μεγάλης φυλακῆς τῆς παγκοσμίου τάξεως καὶ δικαιοσύνης; Οἱ ἀγαπητὸς ἡμῶν Μονάρχης προβλέπει ταῦτα πάντα· καὶ ὡς μὲν μεγαλόψυχος Βασιλεὺς, δὲν ἀποκρύπτει τὰ λυπτὰ συμβεβηκότα καὶ τοὺς μέλλοντας κινδύνους, ἀλλ’ ἐκφωνεῖ ταῦτα διαπρυσίως εἰς τὰς ἀκοὰς ἀπάντων· ὡς δὲ